

# Eclipse



# Eclipse

Juliette van Mil

Schrijver: Juliette van Mil

Coverontwerp: Juliette van Mil

Titelfont: Bright Young Things door Hugo Beyts

ISBN: 9789402160567

© Juliette van Mil

Negen planeten in een lijn  
De manen er tussenin  
Het einde zal nabij zijn  
17000 jaren na het Begin  
Al het licht wordt weggenomen  
Door de duisternis van de maan  
Zal alles ten onder gaan  
Slechts één steen om dit te voorkomen



# Proloog

Nog voor het Begin der Tijden was er alleen de grenzeloze Kiara. Deze had maat noch aanvang noch einde. Toch ontstond uit dit oneindige zwarte de Engl, en toen was er licht. Naast Engl kwamen ook haar broers, de elementen Sute, Lurra, Aire en Ura. Uit Engls stralende witte haren kwamen de sterren, die ook wel Izaren werden genoemd en uitsluitend mannelijk waren. De verbintenis tussen Engl en Aire bracht twee dochters: de toorn en de liefde. De meisjes kregen de namen Levina en Valijne.

Eens wedijverden de zusjes om wie de meeste schoonheid had. Zij vroegen de wijsten van de Izaren om een oordeel te vellen en na kort beraad kozen zij Valijne als mooiste. Meteen ontstak Levina in razende woede en zij creëerde een vlamme bol van felle bliksemschichten en maakte hiermee de sterren zo bang dat ze verbleekten. Engl wist haar dochter te kalmeren en de woede koelde af tot een massief zilveren bol.

Enige tijd later raakten de elementen Sute en Ura verstrikt in een hevige twist om wie van hen beiden de machtigste was. De Izaren voelden de bui al hangen en uit angst trokken zij hun trotse, stralende armen in en verscholen zich in Kiara. De twist veranderde in een duel waarin Sute een bol van vuur en Ura een bol van water maakte en zij elkaar hiermee aanvielen. Toen het gevecht te lang duurde, maakte Lurra een bol van aarde en nam deel aan de strijd. Van de elementen deed alleen Aire niet mee omdat hij het als zijn plicht zag zijn kwetsbare dochters te beschermen tegen de onstuimige chaos.

Uiteindelijk was het echter Valijne, de godin van de liefde, die een einde maakte aan het geweld, doordat zij de broederliefde weer liet opbloeien in de harten van de elementen. Daarop lieten zij hun bollen rusten en gaven deze de namen Igna, Verdronken en Grauwel. Zij zorgden dat deze bollen samen met de zilveren bol van Levina, die Zilver werd genoemd, in een baan rond Engl draaiden en zo ontstonden de eerste planeten.

Uit het huwelijk van Engl en Lurra kwam Auture, zij stond voor de natuur. De trotse vader schonk zijn dochter haar eigen planeet waar het jonge meisje flora maakte en de bomen en planten weelderig liet groeien. Ook maakte zij hier de eerste fauna en uit de bomen, die ze dendrons had genoemd, toverde ze de groene neraides, de eerste wezens van het zonnestelsel Omnitopia, die haar zagen als hun belangrijkste godin. Zij noemden de planeet Polis.

Eens geschiedde het dat er een feest was onder de goden en elementen. Engl creëerde een paarse, lichtgevende bol en Aire gaf zijn dochters beiden een cadeau. Levina gaf hij een bliksemschicht. Hij vertelde dat het goed paste bij haar felle karakter en dat het haar veel macht zou verschaffen, als zij er wijs mee om zou gaan. Valijne gaf hij een gekrulde tiara met een grote blauwe edelsteen. Hij vertelde haar dat het haar puurheid reflecteerde en dat het haar altijd zou beschermen, als zij iedereen liefdevol en oprecht zou behandelen. Daarna maakte Aire met zijn broeders Lurra, Sute en Ura de grootste planeet van Omnitopia en zij verwerkten hierin de mooiste landschappen die zij konden bedenken. Toen het meesterwerk af was, bekroonden zij hun werk met de naam Dromen. Engl zag dit glimlachend aan en zij besloot de elementen nog wat uit te dagen. Ze maakte op Licht, haar paarse, lichtgevende planeet, nog mooiere landschappen en nog betoverendere uitzichten. Daarop deden de elementen nog meer hun best om Dromen te versieren, maar hoe zij ook probeerden, zij konden de zon in haar werken niet overtreffen. Daarom besloten zij inwoners te maken voor hun planeet en zo kwam het dat de inani's tot leven werden geroepen. Het feest liep ten einde en in het geheim bekende Lurra zijn bewondering voor Valijne aan haar en hij zei dat hij haar ook een cadeau wilde geven. Valijne vroeg hem of hij beschermende aardlagen om haar kostbare, blauwe edelsteen wilde maken en zo ontstond Pajonia.



Het universum Omnitopia bestond nu uit acht planeten en de meeste goden en elementen creëerden daarop volkeren die aan hen onderdanig waren. Op Grauwel woonden de draens, op Igna de lasairen en op, of eigenlijk in, de waterdampwolk Verdronken liet Ura een grote draak los, de Draugen. Engl, het licht zelf, maakte een volk voor haar paarse planeet Licht. Het werden de mooiste en meest elegante wezens van alle planeten, de elven. Engl bedacht vijf verschillende rassen met elk een ander, even schoon uiterlijk. De rassen vormden vijf rijken met elk vijftien elven, die de prachtige planeet bewoonden. De elvenrijken zijn nog steeds bekend als de Nautische elven, die bij de zee wonen, de Silvische elven, die in de bossen wonen, de Montische elven, die in de bergen wonen, de Nivische elven, die op de besneeuwde bergtoppen wonen en de Aerische elven, die in de lucht wonen. Ook de zusjes Valijne en Levina hielden weer eens een wedstrijd. Dit keer in het maken van bewoners voor hun planeten Pajonia en Zilver. Alleen Valijne lukte het. Zij maakte een eenzaam, vrouwelijk wezen, de enige in haar soort, en liet haar leven op de met aarde bedekte edelsteen.

Op Dromen woonde eens een bijzondere inani. Haar naam was Demonica en zij was zeer knap en getalenteerd voor sterrenkunde. Zo kwam het ook dat zij geliefd was bij de Izaren. Een van de oudste Izaren bezocht haar op Dromen en hij leerde haar om met magische krachten te werken. Ook gaf hij haar de ziensgave en voortaan kon zij de toekomst zien. Alhoewel Demonica de andere inani's geen kwaad deed – ze wilde hen juist helpen met haar genezende en voorspellende gaven – was het volk bang voor haar macht en zij joegen haar op. Dit dreef Demonica tot waanzin en wanhopig hief zij haar handen op naar de Izaren en de elementen, die immers haar wereld geschapen hadden, maar haar gebeden werden niet verhoord. Daarop ontstak Demonica in een razende toorn, aangevuurd door Levina, en in haar grimmigheid sprak zij een vloek uit over haar volk.

*Ik vervloek u  
Ondankbaar geslacht  
Dat uw geest vertroebeld zij  
En uw ogen zwart als de nacht*

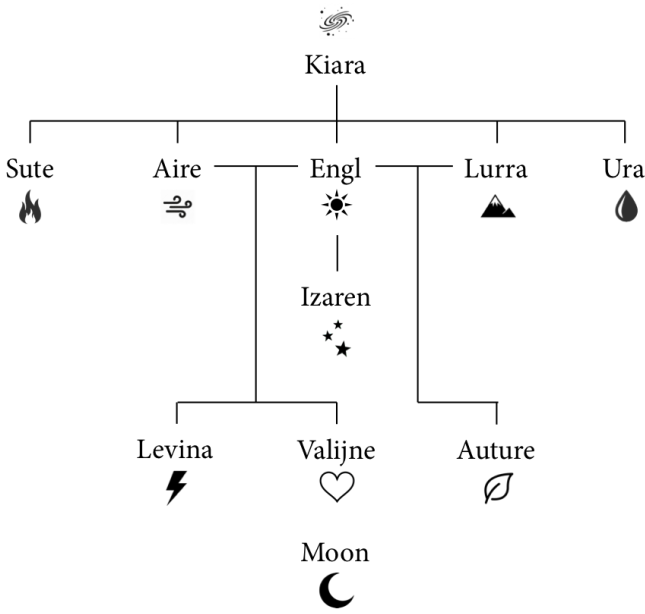
Sinds die dag zijn de ogen van alle inani's gitzwart en zijn zij slechts in staat te kijken, maar zij kunnen niet meer zien. Zij weten niet meer wie zij zijn, waar zij vandaan komen en wat zij zullen worden. Zij werden goddeloos en dom en in hun ooit pure harten nestelde zich Timor, de angst, zoon van de duistere Kiara. Angst waardoor zij zich lieten leiden, die hen verbitterd en wreed maakte en die hen vooral voor eeuwig in zijn kille macht zou houden.

Toen de elementen hier achter kwamen keerden zij zich woest tegen Demonica. Zij had hun volmaakte wereld voorgoed vernield. Zij maakten razende stormen, lieten de aarde onder haar voeten trillen en overstroomden haar land. De jonge vrouw trok zich niets van het natuurgeweld aan. Integendeel, nog steeds onder invloed van de wraakzuchtige Levina, die nog altijd kwaad was op de Izaren en de elementen vanwege telkens hun voorkeur naar haar zuster, maakte Demonica een verschrikkelijk wezen dat de zoete wraak definitief zou voltooien; een wezen dat overal waar hij ging een spoor van verdorde planten en akelige stilte achterliet. Zij creëerde de dood, Inanimus.

Tot op de dag van vandaag leven de inani's doelloos hun leven. Ze hebben slechts een zekerheid, dat hun leven ooit zal eindigen. Als bezetenen maakten de elementen jacht op de heks die aan hen hun machteloosheid had getoond, maar Engl had haar in bescherming genomen. Zij vroeg haar dochters of zij aan haar kant stonden, maar alleen Levina gaf gehoor aan het verzoek. Beledigd beval de godin van de toorn Demonica om Inanimus naar andere planeten te sturen en zo hadden sinds die dag ook de neraides op Polis een eindig leven, net als de draens op Grauwel en het volk op Pajonia, dat Valijne later naar het evenbeeld van

de elegante elven had gemaakt en twaalfjes noemde. De elven zelf werden gespaard van een bezoek van de dood. Hun leven is nog altijd eeuwig. Demonica kon niet terug naar Dromen en de elementen maakten nog steeds jacht op haar. Engl verhief haar tot het godenrijk en voortaan was zij Moon, de godin van de manen, wat in werkelijkheid de om planeten cirkelende brokstukken waren, die overbleven van de Strijd der Elementen. Moon kreeg haar eigen planeet waar de woestelingen haar niet zouden vinden, waar zelfs het heldere licht van Engl niet kon komen. De planeet was altijd diepzwart en werd Arcana genoemd. Als dank zorgde Moon dat de goden en ook de elementen onsterfelijk waren. Alleen de Izaren wilde zij niet sparen, hun leven was wel lang maar niet eindeloos. Toch hielp het niet om de razernij van de hemelvuren en de natuurkrachten te kalmeren en de godinnen waren gedwongen te vluchten naar het heilige land van het gouden Aurelia.

Engl, Kiara, Auture, Valijne, Levina en Moon werden voortaan de Aureliaanse goden genoemd. Vele stervelingen hebben geprobeerd dit land Aurelia, dat op Dromen zou liggen, te bereiken, maar niemand heeft het ooit kunnen vinden.





Igna



Arcana



Pajonia



Polis



Licht



Dromen



Verdronken



Zilver



Grauwel

Al vele eeuwen na het chaotische ontstaan van Omnitopia leven de wezens op hun planeten. Ze hebben de andere planeten en elkaar al ontdekt, alleen van Aurelia is nog geen spoor te bekennen. Door de oude geschriften van de elven is er veel over hun makers bekend. De twaalfjes, die een kleine dertienduizend jaren na hun ontstaan zijn geëmigreerd naar Zilver vereren daar Levina, de maker van hun planeet. Ook op Polis en Pajonia zijn nog religieuze stromingen, maar op Licht is het geloof langzaam weggesleten uit de zielen van de eeuwenoude elven. Door deze ontrouw kookte Engl van woede en groeide groter, waardoor zij het leven op Igna, de planeet het dichtst bij de zon, vrijwel onmogelijk maakte. Nu, na tientallen eeuwen van vrede in het gouden land, waren de Aureliaanse godinnen weer onrustig. De zusjes Levina en Valijne waren weer verwickeld in een meningsverschil over macht en schoonheid en godin Valijne was bang, dat haar zuster voorgoed wraak zou nemen.

## Λ

‘Je ziet er geweldig uit Eclipse.’

‘Echt waar?’

‘Zeker weten,’ zei Michelle. Eclipse hoorde wielen knarsen over het grind. Ze draaide zich nog één keer om naar de spiegel en streek haar blauwe jurkje glad. Daarna gaf ze Michelle een kus en liep de deur uit.

De zon was eindelijk doorgebroken en prikkelde haar bleke huid. Eclipse sloot haar ogen en ademde diep in. De lucht rook naar bloeiende bloemen. Ze glimlachte en stapte in de koets. Even later reed ze weg van Hoofdstraat 3 op Pajonia.

Eclipse Elizabeth Mylo was op weg naar een feest in het Koninklijk Paleis, het Prillfeest. Het feest werd elke cirq gehouden, op tien Prill, door de koningin en de zes ministers van Pajonia. Elf Prill was de nationale feestdag, waarop iedereen vrij was. Gewoonlijk werden alleen de familie en vrienden van de ministers uitgenodigd, maar deze cirq had Eclipse ook een uitnodiging ontvangen.

De koets stopte en de deur ging open. Eclipse stapte uit op een rode loper. Langs de kanten stonden twaalfjes met flitsende camera’s. Eclipse knipperde even met haar ogen en liep zo kalm mogelijk naar het Paleis. Ze voelde zich bijna een beroemdheid.

Voor de ingang stonden twee wachters die de doorgang versperden. Eclipse pakte haar tas om de uitnodiging te zoeken, maar een wachter zei dat ze mocht doorlopen. Ze kwam in een grote hal waarvan de muren helemaal begroeid waren met klimop. Aan het einde van de hal was de troonzaal waar alle mensen van het feest waren.

Eclipse liep naar binnen en kreeg meteen een drankje aangeboden, het was donkerpaars. Ze rook eraan en zette het terug op een tafel. Iemand riep haar naam. Ze keek om zich heen of ze een bekende zag. Er liep een jongen naar haar toe. Hij stak

zijn hand uit en stelde zich voor. ‘Hallo Eclipse. Ik ben Flynn. Loop je even mee?’

Eclipse keek de vreemde jongen verbaasd aan. ‘Waarom?’ vroeg ze.

‘Dat hoor je daar wel.’

Ze liepen naar de zijkant van de zaal. Flynn opende een deur en liet Eclipse voor. Ze stapte de ruimte in, hij deed de deur achter hen dicht. Al het geroezemoes van de zaal was plotseling verdwenen. De kamer was werkelijk prachtig. Alle muren waren spiegels en het plafond was helemaal dichtgegroeid met klimop waar schemerig licht doorheen viel. Eclipse’ mond viel open. De jongen grinnikte, hij duwde tegen één van de spiegels en deze ging open als een soort verborgen deur. ‘Kom je?’ vroeg hij.

Achter de deur was een lange wenteltrap naar boven. Bovenaan stond een strenge wachter, maar toen hij Flynn zag knikte hij en maakte een massief houten deur open. Eclipse kwam in een torenkamer met een grote ronde tafel. Aan de tafel zaten een man en een vrouw, die opkeken toen Flynn en Eclipse binnenkwamen. De man stond op en liep naar Eclipse.

‘Dag, Eclipse Mylo, wat fijn dat je er bent,’ sprak hij, terwijl hij haar hand schudde. ‘Ik ben Gorith Raven, minister van Bovennatuurlijke Activiteiten.’

Intussen was de vrouw opgestaan en ze stelde zich ook voor. ‘Julia van Gemunt, minister van Binnenlandse Zaken.’

‘Ga zitten,’ zei Gorith Raven, ‘je vraagt je vast af waarom je hier bent.’

‘Dat komt door je vader,’ zei Julia van Gemunt. Eclipse keek haar vragend aan. Haar vader was namelijk al overleden toen ze zeven jaar was.

Gorith vertelde verder. ‘Jouw vader deed onderzoek naar mystieke geschriften en afgelopen maand is er werk van hem gevonden: een afbeelding van een steentablet met vreemde inscriptie en een paar kaarten van planeten en manen in Omnitopia.’

Eclipse had geen flauw idee waar deze man het over had, maar ze wachtte in stilte af wat er verder ging gebeuren. Flynn opende een kast en pakte een stapel papieren. Hij legde het op tafel. ‘Dit is het,’ zei hij.

Eclipse zag haar vaders naam op het voorste blad staan: ‘*Martin Mylo*’. Ze voelde tranen omhoog komen. Ze beet op haar lip. *Niet huilen, niet nu*. Ze pakte voorzichtig een blaadje ergens uit het midden van de stapel. Het was een aantekening met jaartallen, namen van manen en berekeningen. ‘Waar was hij naar op zoek?’ vroeg ze aarzelend.

‘Dat weten we dus niet,’ zei Julia. ‘Je vader wilde niemand bij zijn werk betrekken. Maar omdat er veel kaarten van planeten bij zijn, is het misschien wel belangrijk.’ Ze hield een tekening omhoog van de zon, Pajonia en een maan daar tussenin.

Gorith gaf Eclipse de afbeelding van het steentablet en zei: ‘Waarschijnlijk heeft hij de meeste informatie van deze tekst, maar het is een uitgestorven taal en we kunnen op Pajonia niemand vinden die het kan lezen.’

ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ  
ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨᠠᠨᠠᠨ

‘Eigenlijk ben jij onze laatste hoop, Eclipse,’ zei Julia. Er viel een pijnlijke stilte. Eclipse keek Gorith en Julia aan.

‘Ik?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Kun je het lezen?’ vroeg Flynn achter haar. Ze hoorde een ongeduldige toon in zijn stem. Ze draaide zich om. ‘Nee,’ zei ze, terwijl ze Flynn strak aankeek. Een spiertje bij zijn mondhoek spande zich aan. ‘Oké,’ zei Flynn. Hij draaide zich om en keek uit het raam.

‘Jammer,’ zuchtte Gorith.

‘Flynn,’ sprak Julia, ‘breng jij juffrouw Mylo weer naar beneden?’ Flynn liep naar de deur. De hele weg terug naar de troonzaal keek hij Eclipse niet aan en zei hij geen woord. Pas bij de laatste deur draaide hij zich om. Eclipse keek hem onderzoekend aan. Hij ontweek haar blik. ‘Nog een fijne avond, Eclipse,’ zei Flynn uitdrukkingsloos en hij opende de deur.

Eclipse liep nog even rond op het beroemde feest, maar omdat ze er eigenlijk niemand kende, besloot ze niet langer te blijven. Ze ging terug naar de met klimop begroeide hal en langs de beveiligers naar buiten. Het was inmiddels donker geworden en de weg naar het Paleis was vriendelijk verlicht met fakkels. Er was geen koets om haar op te halen, dus ging Eclipse lopend naar huis. Ze zag het handschrift van haar vader weer voor zich, slordige aantekeningen bij een geschrift in een uitgestorven taal. *Wat zou het betekenen?* Ze twijfelde of ze het aan haar moeder moest vragen. Eclipse zag weer hoe de tranen in Michelles ogen opwelden bij de laatste keer dat ze iets over haar vader vroeg. *Ze zou het toch niet weten.*

Opeens werden Eclipse’ gedachten ruw verstoord. Iemand gooide iets tegen haar achterhoofd. Ze draaide zich om. Achter haar lag het half verlichte grindpad en daaromheen was het aardedonker. Er was niemand te bekennen. Eclipse keek naar beneden, naar haar nieuwe schoenen. Hagelwitte pumps met daarop een patroon van artistieke krullen van allemaal kleine blauwe diamantjes, precies dezelfde kleur blauw als Eclipse’ jurk. Voor de neus van haar linkerschoen lag een propje papier. Ze raapte het op en vouwde het open. Er stonden allemaal vreemde tekenjjes op. *Ze zuchtte. Nog meer geheimtaal.* Ze had geen idee wat er stond, maar op een of andere manier kwam het haar bekend voor.

Eclipse rolde met haar ogen en propte het papiertje in haar tas. Daarna zwaaide ze haar haar naar achteren en liep verder naar huis.



# I

Naast het grindpad sloop een donkere gestalte uit de struiken en keek Eclipse na. Hij balde zijn vuisten. Daarna draaide hij zich om en liep terug naar het Paleis, terwijl hij in zichzelf mompelde. 'Dat noemt zichzelf de dochter van een oudheidkundige. Het kan dat stomme wicht werkelijk niets schelen.'

Sinds Flynn het werk van professor Mylo in het archief van de universiteit had gevonden, had hij al zijn vrije middagen in de bibliotheek gezeten op zoek naar boeken over oude geschriften. Totdat zijn vader, hoogleraar op de universiteit, de map op Flynns kamer vond. Hij was woedend. Flynn had een halfuur durende preek gekregen over dat hij niet ongevraagd in het archief mocht komen en dat hij daar al helemaal geen documenten uit mocht stelen. Daarna had Flynns vader hem naar zijn kamer gestuurd en had hij de map zelf bekeken.

Het bevatte een afdruk van een gegraveerd steentablet en een aantal kaarten van planeten en manen. Dit alles met slordige bijschriften en verwijzingen zoals hij die van Martin Mylo gewend was. Hij voelde weer een steek van verdriet als hij terugdacht aan zijn overleden vriend, aan dat vreselijke ongeluk van zeven jaar geleden. Hij wilde dat hij was meegegaan, dat hij het had kunnen voorkomen. Hij herstelde zich, er was nu toch niets meer aan te doen. Hij nam een grote slok thee en sloeg de pagina om. Maar de aanblik van de volgende zogenaamde planetenkaart maakte dat hij zich hopeloos verslikte in zijn thee en dat hoogleraar Philip Raven zich al hoestend naar de kamer van zijn zoon haastte.

Flynn keek verbaasd op toen de deur openzwaaide en zijn vader kwam binnenstormen. Hij hield de kaart omhoog en vroeg zijn zoon: 'Heb jij dit getekend?'

'Oh, dus nu mag ik me er ineens wel mee bemoeien,' zei Flynn brutaal.

Zijn vader keek hem vernietigend aan en herhaalde zijn vraag. 'Heb jij dit getekend?'

Flynn keek naar de kaart waarop een grote maan te zien was met een kleiner plaatje van Pajonia. 'Nope,' antwoordde Flynn, terwijl hij zijn hoofd weer naar het raam draaide en naar buiten keek. 'Dat heeft die Mylo zeker gemaakt,' zei hij, zonder zijn vader aan te kijken.

'Luister eens jongen,' zei Philip streng. Flynn draaide zijn hoofd. 'Professor Martin Mylo was een zeer getalenteerd man dus ik wil niet dat jij zo over hem praat en ik wil al helemaal niet dat jij in zijn werk neust!' snauwde Philip.

Flynn keek naar zijn vader. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Zei je nou 'was'? ' vroeg hij.

Philip slikte. 'Martin Mylo is helaas overleden,' zei hij kalm.

'Was hij al zo oud dan?'

'Hij is omgekomen bij een ongeluk,' zei Philip zacht.

'Wat?' zei Flynn, maar Philip draaide zich om en liep de kamer uit.

'Wacht, pap, kende jij hem?' riep Flynn, maar Philip was al weg. Flynn stond op en liep naar de deur. Onderweg viel zijn oog op iets wat zijn vader op zijn bureau had laten liggen, de planetenkaart. Hij pakte hem op en bestudeerde hem. 'Het ziet er toch niet heel angstaanjagend uit,' mompelde hij. Hij deed de deur open en liep zo zacht mogelijk de trap af. Hij gluurde de woonkamer in. Zijn vader stond voor het raam druk te telefoneren. Flynn keek naar de andere kant van de kamer. Op de keukentafel lag de map van professor Mylo. Flynn grijsde. Hij keek nog even naar zijn vader, maar die stond nog steeds met zijn gezicht naar het raam tegen de hologram te praten. Flynn sloop naar de keukentafel. Hij ging voor de stapel zitten en schoof wat papieren opzij totdat hij vond wat hij zocht: zijn eigen spuurwerk. Het was een mapje dat hij in de map had gedaan. Daarin zaten wat krantenknipsels over de standen van de planeten en een paar gekopieerde pagina's uit een bibliotheekboek over Omnitopia.

Flynn schudde het mapje leeg en spreidde alles uit over de tafel. *Manen, iets over manen*, dacht hij, terwijl hij de koppen van de stukjes doornam. Het waren titels als: *41<sup>e</sup> maan van de planeet Dromen ontdekt* en *Eenzame maan nog steeds bezig met zijn eerste ronde om de zon* en *Afgebroken stuk maan dreigt...*

‘Wat had ik gezegd?’ Hoorde Flynn naast zijn hoofd. Hij schrok op en stootte zijn knie pijnlijk aan het tafelblad. Philip schoof Flynn's stoel naar achteren, Flynn stond zuchtend op.

‘Flynn,’ zei Philip, hij legde zijn hand op Flynn's schouder. ‘Dit zijn geen zaken voor kinderen.’

‘Pap!’ zei Flynn, hij rolde met zijn ogen. ‘Ik ben vijftien! Als ik straks zestien wordt ben ik officieel volwassen. Wat maakt het dan nu nog uit!?’ Hij draaide naar de tafel en griste de kaart van Pajonia en de maan er vanaf. Hij hield het voor zijn vaders neus.

‘Leg uit,’ zei hij. ‘Wat is dit?’

Philip pakte het papier aan. Hij zuchtte, schoof een stoel naar achteren en ging rustig zitten. Flynn schoof aan naast hem en veegde wat losse blaadjes aan de kant. Hij keek zijn vader afwachting aan. Philip legde de kaart op tafel en keek naar zijn zoon. Hij zweeg.

‘Dus...’ zei Flynn na een tijdje. Philip haalde diep adem en knikte naar de kaart. ‘Dit is een maan.’

‘Ja, duh. Dat zie ik ook wel,’ zei Flynn. ‘Er zweven wel meer manen rondom Pajonia.’ Philip schudde zijn hoofd en wees nog een keer naar de kaart.

‘Wat valt je op?’

‘Weet ik veel. Een maan is een maan, niets bijzonders. Alle manen zijn hetzelfde, gewoon een rond stuk rots.’ Flynn begon ongeduldig te worden.

‘Oh nee, zeker niet,’ ging Philip nog even kalm verder. ‘Alle manen zijn heel verschillend. Ze hebben andere banen en structuren en andere invloeden op de planeet waar ze omheen draaien.’

‘Je klinkt net alsof je aan het lesgeven bent,’ onderbrak Flynn zijn vader.

‘Wil je het horen of niet?’

‘Wacht,’ zei Flynn, ‘ik wil eerst iets vragen.’ Philip knikte.

‘Waarom dacht je dat ik de kaart had getekend?’

‘Eigenlijk hoopte ik dat jij het had getekend. Zie je, deze maan bestaat niet. Waarom zou professor Mylo een maan schetsen, die niet eens bestaat? Hij was een zeer gerespecteerd wetenschapper op zijn gebied, niets verklaart waarom hij zomaar dingen zou verzinnen. We hebben dus reden genoeg om ons zorgen te maken.’

Flynn fronste zijn voorhoofd. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, en toen ging de bel. Philip stond op en liep naar de voordeur. ‘Wat betekent dat dan?’ riep Flynn hem na. ‘En wie zijn die ‘we’ opeens?’

Flynn zag de forse gestalte van zijn oom in de huiskamer verschijnen. ‘Dag, Flynn,’ zei Gorith Raven, de broer van Philip en de minister van Bovennatuurlijke Activiteiten. ‘Ik hoorde toevallig dat jij een uitzonderlijk verslag hebt gevonden.’

*Goh, van wie zou je dat nou gehoord hebben?* dacht Flynn, hij antwoordde niet. Hij mocht de man niet zo. Philip liep ook naar binnen en begon bij de tafel alle papieren weer bij elkaar te rapen. ‘Wat doe je?’ vroeg Flynn.

‘Ik geef deze map aan het ministerie. Dan kunnen zij het verder onderzoeken.’

‘Wat!?’ riep Flynn. ‘Dat kun je niet maken, pap! Het is niet eerlijk! Ik heb het gevonden!’

‘Flynn, zoals ik al zei, dit zijn geen zaken voor kinderen.’

Flynn gromde en balde zijn vuisten. Hij haalde adem om iets te zeggen, maar liep toen kwaad de kamer uit en sloeg de deur met een klap dicht.

‘Misschien moet je hem er juist wel bij betrekken,’ hoorde Flynn Gorith nog zeggen. Hij bleef abrupt staan. Hij liep terug en legde